

opusdei.org

Rozjímání v době karantény z 8. 4. 2020 Prelát: Kristus, zrcadlo naší křehkosti

Uveřejňujeme třetí audio z
cyklu čtyř nahrávek, ve kterých
Mons. Fernando Ocáriz rozjímá
o Umučení Páně.

08.04.2020

**Přepis rozjímání Mons. Fernando
Ocáriz: Kristus, zrcadlo naší
křehkosti**

(Odkaz na první část: V jednotě při
Poslední večeři)

(Odkaz na druhou část: Nové
přikázání)

.....

ROZJÍMÁNÍ NA SVATÝ TÝDEN

Březen 2020

ČÁST III

Liturgie Velkého pátku nás staví
přímo před veliké tajemství kříže
Ježíše Krista.

V evangeliu vidíme Pána, jak je v
Getsemanech zatýkán vojenskou
četou vedenou Jidášem; vidíme ho,
jak je veden k veleknězi Kaifášovi a
jak po výslechu dostává
nespravedlivý políček.

Potom, v Pilátově přítomnosti, lid
křičí: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho!“ (Jan

19,6). Následně je Ježíš zbičován a korunován trnám.

Na Velký pátek ráno Pilát předvede zmučeného a pokořeného Krista před lid se slovy: *Ecce Homo* – Hle, člověk (Jan 19,5). O několik hodin později bude Kristus ukřižován.

Na slavném Tizianově obraze *Ecce homo* je znázorněn ztrýzněný Ježíš člověk, který však dává tušit své božství a krásu. Bůh se chtěl zjevit také ve zranitelnosti.

V bolesti a možná i temnotě, která zahluje tolik lidí na celém světě, kteří trpí (nyní také kvůli pandemii koronaviru), můžeme vidět Krista zbičovaného a korunovaného trnám. Sv. Jan Pavel II. ho viděl takto: „Je to člověk, celý člověk, každý člověk ve svém jedinečném a neopakovatelném bytí, stvořený a vykoupný Bohem (...) *Ecce homo...*!“

Je pravda, že trpíme spolu a že existuje mnoho projevů solidarity, které to dokazují, avšak v konečném důsledku zakouší každý svou bolest sám, o samotě s Bohem.

Samota Ježíše předvedeného před lid připomíná nemocné, kteří kvůli současné izolaci umírají, aniž by se mohli rozloučit se svou rodinou, a jiné, kteří jsou ve své nemoci sami. Ježíš stojící před lidem také okusil samotu. Jeho zvolání na kříži (Proč jsi mě opustil?) se v něm možná ozývalo již dříve, v pokojném mlčení onoho *Ecce Homo*.

Kristus předvedený Pilátem před lid je také symbolem urážené lidské důstojnosti. Bůh je tajemným způsobem přítomný v utrpení každého člověka; v nevinném člověku, který trpí vlivem přírodních pohrom nebo lidské nespravedlnosti, ale také tam, kde trpíme z vlastní viny, zvláště pro své hříchy. Prosíme

Boha, aby nám pomohl, aby nás zachránil. On na sobě nese všechny důsledky lidských hříchů. On je naší nadějí.

Ježíš zraněný a tichý je také jakoby zrcadlem, v němž se na sebe díváme. Bůh, který je láska, se ukazuje v ranách trpícího Krista.

Bůh zvláštním způsobem doprovází i ty, kdo se nezištně obětují pro druhé, neboť „kde je dobrota a láska, tam je Bůh“: *Ubi caritas et amor, Deus ibi est!* Vidíme tolik mužů a žen, kteří v nemocnicích, v domovech důchodců, v rodinách působí jako dobří samaritáni a jsou obrazem Ježíše. Individualismus a utilitářství nemají poslední slovo. Ve zdánlivě soběstačné společnosti tepe v srdci mnoha lidí Boží Duch. Bůh vždy nějakým způsobem vstupuje do dějin a znovu v nich probouzí lásku.

Postava *Ecce Homo* nám také může pomoci více si uvědomit, že jsme

křehcí a vůči mnoha věcem často bezbranní, jak nám připomněl Svatý otec, když na prázdném Svatopetrském náměstí hovořil o bouři, která odhalila naši křehkost. Uznat tuto pravdu o nás samých nám může pomoci dát jinou podobu našemu vztahu k Bohu a k lidem.

Evangelium pokračuje ve vyprávění: Ježíš nese kříž, je zbaven šatů a zdánlivě i své důstojnosti. Ve chvíli ukřižování pronáší slova žalmu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46).

Proč všechno tohle utrpení? Proč kříž?

I když nemůžeme rozumět všemu, ukřižování nám zjevuje, že tam, kde se zdá, že je jen slabost, Bůh projevuje svou neomezenou moc. Právě tam, kde vidíme selhání, prohru, nepochopení a nenávist, nám Ježíš zjevuje velkou Boží

schopnost proměnit kříž ve výraz
Lásky a Vítězství.

V listu Židům čteme, že v kříži
nacházíme „trůn milosti, u něhož
můžeme dosáhnout milosrdenství“
(Žid 4,16).

Jeden z odsouzenců, který visel na
Kalvárii vedle Krista, to sám zakusil.
Pro „dobrého lotra“ se Ježíšův kříž
stal místem, v němž našel odpuštění
a lásku: „Dnes budeš se mnou v ráji,“
řekl mu Pán (Lk 23,43). Na kříži
slyšíme vyslovit slovo „ráj“.

Kříž a ráj. Z nástroje určeného k
mučení, násilí a pohrdání se kříž
proměňuje v prostředek spásy, v
symbol naděje. Stává se z něj projev
nekonečné a milosrdné Boží lásky.
Sv. Josemaría hovoří o tom, že
vidíme Krista, jak se na cestě ke kříži
„odevzdává smrti v plné svobodě
Lásky“. Dívat se na kříž znamená
dívat se na naši naději.

I my tak můžeme učinit. Stačí vzít do ruky kříž a zadívat se na Pána. Papež František nás zve, abychom „dovolili Pánu dívat se na nás ve chvíli, kdy za nás obětuje svůj život a přitahuje nás k sobě. Kříž k nám nehovoří o prohře, o selhání; paradoxně k nám hovoří o smrti, která je život, která plodí život, protože k nám hovoří o Lásce vtěleného Boha, a Láska neumírá, ba co víc, přemáhá zlo a smrt. Kdo dovolí ukřižovanému Ježíši, aby se na něj díval, bude obnoven, stane se z něj nové stvoření“.

Kolik naděje můžeme v těchto chvílích načerpat z pohledu na Krista na kříži! Můžeme se dívat třeba zrovna na kříž, který máme v pokoji nebo někde jinde v domě. V tichu se před ním zastavit, ukázat Kristu svá vnitřní zranění, svou únavu a starosti a vložit mu je do rukou.

Zakusíme tak proměňující moc Boží Lásky, která na kříži objímá slabost a vlévá do ní novou naději, a staneme se hmatatelným znamením Boží lásky v našich rodinách, mezi přáteli a všude tam, kde jsme... V každém z těchto „míst“ můžeme být hmatatelným znamením naděje, když se spojíme s Ježíšem na kříži a spolu s ním rozevřeme svou náruč pro druhé.

Na Velký pátek poděkujme zvláště za Boží milosrdenství, které k nám proudí ve svátosti smíření. Právě v tomto období intenzivnější modlitby a pokání, kterou představuje postní doba a Svatý týden, mnoho lidí nemůže jít ke zpovědi.

Svatý otec nám před nějakou dobou doporučil, abychom v této tak výjimečné situaci udělali to, co říká Katechismus katolické církve o úkonech lítosti¹: „Když nenajdeš kněze, aby ses vyzpovídal, promluv

si s Bohem, který je tvůj Otec, a řekni mu pravdu: »Pane, dopustil jsem se toho a toho...Promiň! « A celým srdcem ho žádej o odpuštění. Učiň úkon pravé lítosti a slib, že se poté vyzpovídáš, avšak nyní prosíš o odpuštění hříchů.“

Církev Na Velký pátek zaměřuje svou pozornost k *Lignum Crucis*, dřevu kříže. Při liturgii se modlíme:

„Klaníme se tvému kříži, Pane, a chválíme a velebíme tvé svaté vzkříšení. Vždyť, hle, skrze toto dřevo přišla radost na celý svět.“

Kříž vyzařuje do celého světa naději. Vidíme na něm Pána s rozevřenou náručí, připraveného přijmout a uzdravit naši slabost. A vidíme tam také Pannu Marii.

Po obraze *Ecce Homo* namaloval Tizian ještě obraz Matky bolestné (Mater Dolorosa) s otevřenou náručí. Oba obrazy visely dlouhá léta na zdi

vedle sebe. Když nás v životě potká utrpení, budeme při pohledu na Ježíše vědět, že je s námi také Maria. Prosme ji, aby nám pomohla vytrvat u kříže, abychom mohli předávat naději lidem kolem nás.

1 číslo 1451 a 1452

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
rozjimani-v-dobe-karanteny-z-8-4-2020-
prelat-kristus-zrcadlo-nasi-krehkosti/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/rozjimani-v-dobe-karanteny-z-8-4-2020-prelat-kristus-zrcadlo-nasi-krehkosti/)
(06.08.2025)